

MARIJIN - LIST

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko Jüzno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, štiri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

I.

Na podporo Marijinoga Lista kak dar Svetomi Oči za vezavo M. Lista, ki se njim pokloni, so darüvali v din. sledeči: Žižek Mihal nabrao v lžekovcih 30, v Gomilici Ferenčak Jožef 123, Gujt Jožef v Borejcih 20, Zadravec Trejza Trnje 1, N., Žižki, 4, Vratarič Franc, hotelir, Zlatar-Bistrica, 500, Škafar Alojz, Vršac, 10, Raj Jožef G. Bistrica 2 Din. Marija povrni vsem!

II.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so darüvali v din. sledeči: Hozjan Ivan Trnje, 100, Plej Ignac, družban iz Črensovec je nabrao na gostüvanji Ritlop Jänoša v Črensovcih 25, Zelko Marko Črensovec 50, Gabor Kata Črensovci 10, Husar Marija Krog 56, Žalig Ana siromaška dekla Hotiza 100, Matajič Marija Hotiza 30, Gujt Jožef Borejci 25, Horvat S. Jožef G. Bistrica 10, Hren Marija Sr. Bistrica 25, Vinčec Jožef Trnje 15, Raj Štefan G. Bistrica 12, Horvat Peter Žižki 2, N. N. 3, Perša Marija Žižki 20, N. N. Žižki 25, Ivko Ana Sr. Bistrica 30, Vek. Medvešček Maribor, rata od obečanoga črepa 27, Šeruga Jožef Sv. Sebeštjan, nabrao od Trojičkih romarov 100, arenda Klekl Jožefa 275, Ritlop Antona 275, Plej Jožefa 500, Ritlop Anton Črensovci 25, Žižek Kata z Žižkov i Plej Kata z Črensovec sta nabrale na senji v Črensovcih 254.40, Tkalec Marija Trnje 10, Plej Jožef z Črensovec nabrao na senji v Črensovcih 35, Vinčec Štefan D. Bistrica 2, Marton Treza D. Bistrica 10, Koštric Jožef D. Bistrica 10, Horvat Marija D. Bistrica 3, Vekoslav Medvešček nabrao v Maribori pri železniškom uradništvu 544 din. Darüvali so njemi sledeči: Upravnik Žel. Del. inž. Momčilo Stevanovič 20. Pomočnik upravnika inž. Ernest Sancin 20, uradniki šef. Mont. inž. Wolf Bogomir 30, šef V. O. inž. Saupah Leopold 20, šef V. O. inž. Gruden Josip 10, šef Mho. O. inž. Uran Bogomil 20, namestnik inž. Minajev Nikola 10, višji uradniki Skvarča Ciril 10, Jelen Karol 10, Pegan Rikard 20, Mozetič Milan 10, Soklič Franc 40, Veronek Franc 20, Fischer Josip 10, Pfeifer Maks 10, Hietz Anton 10, Arnuš Ožbalt 10, Alt Josip 10, Babnik Jakob 5, Čern-

čič Ivan 5, Gselman Franc 5, Korošec Ivan 10, Lorti Josip 10, Maglica Ivan 5, Merhar Josip 5, Peharda Franc 10, Seveček Franc 10, Veseli Hugo 7, Kesler Alfonz 10, Kesler Hinko 5, Ermenc Josip 10, Kralj Herman 10, Hübl Emil 20, Popovič Dragoljub 10, Inž Ilič Borivoj 10, Ačko Josip 6, Črnčič Rupert 5, Drasler Srečko 5, Kasper Franc 5, Kodela Rudolf 10, Müller Josip 5, Pregelj F. 10, Srol Martin 2, Schweiger Rudolf 10. Poduradnika Beribak Jos. 10, Jakhel Mirko 4. Dnev. penzionirani podpolkovnik Lopan Hinko 5, pom. pisar Derganc Ivan 10. Ključavnicar strojnik Cigüt Ivan 10 Din.

Črep je kupila pokojna Zavec Marija iz G. Bistrice. Na smrtnoj posteli je odločila 650 din. za en črep, ki ga je plačal Raj Jožef iz Gornje Bistrice.

Oča sirot povrni vsem darovnikom z velikim vsmiljenjom na tom i drugom sveti. * * *
ODBOR.

Drobiž.

Kitajska. Katoličanska univerza je l. 1928 obhajala 25 letnico ustanovitve. Nosi ime: Aurora. Zdaj ma 44 profesorov i 481 dijakov, med temi je 101 katoličanov.

Po več krajih Kitajske je lakota. Po nešternih krajih so cele vesnice brez ljudi. Kobilice so vničile tudi vüpanje na bodočo žetev. V Lanhovi nega več niti drevne skorje niti korenja, ar so jih gladüvajoči pojeli.

Lansko leto je notrašnji minister vö dao odlok od pagod (poganskih cerkev). Odlok deli pagode v dve vrsti: v prvoj vrsti ostane vse pri starom, v drugoj vrsti se pa naj stebri bogov vničijo, poslopja se pa naj rabijo v druge namene. Ljudje se tomi ne postavljajo prot.

30. decembra 1928. je bio v Pekingu v hiši apoštolokoga delegata ustanovni občni zbor *Katoličanske zveze prijatelov včenja*. Zveza ma namen, ojačiti vezalje krščanske läbezni med katoličanskimi dijaki.

L. 1929 so našteli 2,444,539 katoličanov, za 276.649. več kak pred petimi leti. Spreobrnjenj je bilo v teh petih letih 181.025. Glas od dobrodelnosti, ki jo cerkev zvršava na Kitajskom, je rešila že večkrat kakšo misijonsko postajo, tak n. pr. zadnji čas v Ichangu. Že so roparje vdrli v misijon i začnoli ropati. Te pa eden med njimi pozove svoje tovariše i njim pravi, da misijonarje vseširog pomagajo betežnikom i vmirajočim. I to jih je napotilo, da so vse pri meri püstili, samo kranščak nekšega misijonara so odnesli.

Rusija. Bolševiki se nepretrgoma trüdiyo, kak bi zbrisali pomali vsakšo sled verskoga življenja. Po zadnjih poročilih, ki so prišla v Pariz, je skleno gospodarski bolševiški svet ruskim cerkvam vkrej vzeti zvone i jih dati prelejati. Tak vüpajo dobiti do 150.000 ton bronä i ga odati. Pravijo, ka ščejo s temi penezami plačati nezaposlene delavce i njim poskrbeti živeža. — Junija je bilo v Moskvi veliko zborüvanje društva brezbožnikov. 800 zastopnikov je prišlo iz vse Rusije i navzočih je bilo tudi več ministrov. Kak jako sovražijo vero i kak ščejo z vsov silov zatreti vero, nam kažejo sledeče reči ednoga izmed govornikov: „Milijone vernikov mamö i samo jezerä brezvercov. A li bomo vero iztrgali i vničili njeni vpliv na lädske vnožine. — I kak šče ruska vlada zatreti vsakše spoštü-

vanje do Boga i Kristuša, nam kaže pred kratkim tiskarnam dana zapoved: Imena Jezuš i Kristuš se morejo štampati z malimi začetnim slovami, ravno tak Bog. Z velkov pa naj se pišeta Mohamed i Mojzeš. Ravno tak naj se z velkov pišejo imena poganskih bogov. Imena svetnikov naj se pišejo z malov.

Kanada. Duhovne vaje se vsikdar bole širijo. V postnom časi skoro nega fare, gde ne bi bilo duhovnih vaj. Tudi po večjih vozah majo duhovne vaje z lepimi sadi. Svoje posebne tečaje si je vredilo društvo „Društvo katoličanskih trgovskih agentov“. Nekša banka v Montreali jih ma vsakše leto za svoje uradnike. Od ravnatela pa do preprostoga Ilapca se jih vsi verno vdeležujejo i povabijo šče uradnike drugih bank. Ar pa zavolo dela podnevi ne vtegnejo, se zbirajo redno zajtra pred delom i večer po deli i se tak lepo pripravijo za Vüzem. V Kanadi vsešiom tak cenijo duhovne vaje, da je težko najti kakše društvo, ki ne bi poskrbelo na leto bar ednoga tečaja za svoje kotrige. Ne čüda, da se katoličanska zavest vsikdar bole širi. Nasledüjmo je!

Tečaji duhovnih vaj v Domi do konca 1929. Za mladence od 7. do 10. decembra. Za organiste od 18. do 22. novembra. Za može od 14. do 18. decembra. Vsaki tečaj se začne večer prvoga in konča zajtra drugoga zgoraj imenüvanih dni. Vdeleženci naj bodo v „Domi“ do 6. üre večer prvoga dnéva. Za vdeležbo naj se pravočasno priglasijo. Če bi što zmed priglašenh ne mogeo priti, se mora pravočasno odglasiti, da napravi mesto drugomi. Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. Pišite na naslov: Vodstvo „Doma duhovnih vaj“ Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Mati.

Mati je bila prva reč, štero smo jecljali še v zibelki, štero smo že zezavali v nevarnosti i nesreči. V materi je sladkost nedopisna, veselje brezmejno. Reč mati pretrese vse strüne našega srca, vzbüja vüpebüdne misli, ljübezen vseli bole živo i odkritosrčno, veseli i žalosten spomin, nego vseli dragi. Hočemo biti vseli blizi nje, razveseljavati jo, pokazati njej našo ljübezen, da bi pozabila težave pretrpljene za nas. Od zibelke do starosti ona je naša vodnica, podpora, tolažba v nesreči, edina oseba, štera nas razume i pomilüje.

Kda že prehodimo ves svet i se vrnemo k njej zapüščeni od vseh, ona odpre svoje roke, nas pritišne na svoje srce rekoč: „Nieden te ne bo ljübo bolje od mene“. Siromaška i sveta stvar! Mati je oseba na zemlji, štero po Bogi ljübiamo bolje i je tudi oseba, štera občüti več težav. Njeno življenje je edna nepretrgana daritev i brezmejna težava. Mati se bo postarala, sinovi odidejo daleč, mogoče se je bodo spozabili, toda njeno bridko srce i njena ljübezen slabo povrnjena se ne bo postarala nikdar. Što lahko opiše neskončno žalost tistoga, ki je zgübo mater? Srečni so tisti, šteri še majo mater, šteri še majo toga angela ljübezni, srečni so tisti, šteri še lahko poslüšajo njeni ljübezniv glas. Jaz sem med tistimi sifotami, šteri so jo zgübili. Kak velika zgüba! Kinče vsega sveta bi dao za materino življenje. Dosta bolje bi jo ljübo zdaj, če bi še živela, ali njena düsa se že veseli pri Bogi. Srečni vi, šteri se mate te dragi džündž, ne zametavajte ga, bogajte ga i molite za njega, da vam ga Bog ohrani še vnogo let. Kda pride čas ločitve, bote občütili žalost i tesnobo v srci, tistikrat bi jo bolje ljübili i bogali, ali vse bo zaman. Po smrti materno tolažilo bo molitev i sveta meša.

DÜH ŠTEFAN IV. šolec.

DEVICA MARIA ČUVAJ ME!

K Materi Mariji.

Molitev k najčistejšemu Srci Marijinomi.

Srce Marijino, srce bože i naše matere, srce najbolje ljubeznivo, štero se je dopadnolo molbovrednomi svetomi Trojstvi; srce vredno, da dobi vso čast i najnežnejšo ljubav angelov i ljudi; srce nad vse spodobno Srci Jezušovomi, šteroga najpopolnejša podoba je; srce puno vse dobrote i sočutno s vsemi našimi navolami, otopi led našega srca; včini, da bode ščista povrnjeno srce božega Zveličitela. Vlej v njega ljubezen tvojih jakosti; vužgi je na tisti sveti ogenj, v šterom si vsikdar gorela. Zapri v sebe sveto Matercerkev; čuvaj jo. Bodi vsikdar njeno sladko zavetišče i nepremagljiv türem proti vsem napadom sovražnikov. Postani nam pot, po šteroj pridemo k Jezušu i žleb, skoz šteroga dobimo vse milošče, ki so nam za zveličanje potrebne. Bodi nam v potreščini pomoč, v bridkostih tolažba, v skušnjavah moč, v preganjanjih zavetje, vu vseh nevolak obramba, posebno pa pri zadnjoj vojski našega žitka, na smrtno vüro, kda celi pekeo stane proti nam, da bi pogübo naše düše; v tom strašnom hipi, od šteroga zavisi naše zveličanje. Te, o te naj čütimo, najdobrotivnejša Devica, milobo tvojega maternoga srca i velikost tvoje oblasti pri Srci Jezušovom, kda nam odpreš v toj vretini smiljenosti varno zavetje, ka bomo mogli priti z tebov k njemi, i ga v nebi vse veke hvalimo. Amen.

Hvala naj bo Srci Jezušovomi i Marijinomi. Naj vsikdar i povsod spoznajo, dičijo, hvalijo, ljubijo, častijo i izvišavajo bože Srce Jezušovo i najčistejše Srce Marijino. Amen.

Velki križi me težijo,
Dol do zemlje tlačijo,
Vsi valovi vküp bežijo,
Da v vrteo me vlačijo . . .
Što me reši? Što obvarje?
Što mi križe noso bo?

Kam naj spelam to valovje,
Da zamorem gor v nebo?
Samo tvoje Srce, Mati,
Je preneslo križe vse,
Zato le to more dati,
Moč, ka srce mi žele.

Srčen.

Kongres za sirotišnico „Doma sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Letu 1926. na god sedemstoletnice smrti svetoga Ferencu so tretjeredniki Črensovske skupščine porodili edno lepo misel: naj se na spomintomi velikomi dogodki postavi v Slovenskoj Krajini hiša za naše siromake i sirote i se imenuje po tom velikom svetniku, velikom ljubitelji sirot sv. Frančiški: Dom sv. Frančiška. Vsako leto po tom sklepi pridejo vkup dobri tretjeredniki iz cele Slovenske Krajine pa vnogi drugi krščeniki, ki neso tretjeredniki a majo veliko ljubezen do Boga i njegovih sirot na tretjeredniški kongres, kde se vužgejo vsi na novi ogenj za Jezusove ljubljence, za sirote i za dozidavo njihovoga Doma. Letos se je okt. 6. vršo te kongres. Vdeležilo se ga 1500 ljudi.

Navuk cerkveni so opravili voditeo tretjega reda Klekl Jožef, vp. pleb. Govorili so od ljubezni do sirot.

— — *Ljubezen neje sebična.* (I. Kor. 13.—5.)

Z temi rečmi sv. Dūha, ki jih glasi po sv. Pavli apoštoli, so začeli svoj govor i razložili, ka je ta nesebična ljubezen, od štere te isti sv. Dūh svedoči „*ka nikdar ne mine, še te ne, kda minejo prorokūvanja, kda jeziki zamuknejo, kda prestane znanost*“ (I. Kor. 13.—8.) najbolje mo-goča pri podpiranju sirot. Sebična je najmre ljubezen, če koga zato ljubim, naj dobim za to kakšo čast, ali vrednost. Pri ljubezni do sirot pa niednoga toga dvojega haska ne morem pričakūvati, sirote najmre nemajo nikaj, ne morejo zato nikaj dati, nje podpiranje pa navadno rodi zametavanje i ošpotavanje med svetom ne pa čast i diko. Zato nje ljubiti je najbolje nesebična ljubezen, šteroj tak veliko plačo obečava sv. Dūh.

Zatem so nam povedali kak je ljūbo Jezus sirote, i kak je te ljūbo po njegovom zgledi sv. Frančišek. Jezus je hlačnim sirotam dao jesti, žalostne sirote je tolažo, ošpotane zagovarjao, pred vsemi drugimi te v pamet jemao, kak svedoči dar sirote dovica v cerkvi, ki je samo eden filer vrgla v šparavec, pa Jezus je li samo toga v pamet vzeo i pohvalo, ne pa dare onih, ki so velike šume metali notri iz gizde.

Na sodnji den de pa vse dūše potom sodo, kak so ljubile sirote. Zveličanim de pravo, ka je zato sprejme v očino kraljestvo, ar so hlačnim sirotam dali jesti, žednim piti, nagim obleko . . . ; pogūbljenim pa, ka zato morejo v večni ogenj, ar toga neso včinoli, ar sirot neso ljubili. (Mataj 25. poglavje 34—40 r.) Še oči nam je tūdi posebno zato dao dober Bog, da bi vidili i ljubili sirote, kak sv. Dūh Bog svedoči pri sv. Janoši ap. „*Ki svojega brata, koga vidi, ne ljūbi, kak more Boga ljubiti, koga ne vidi? Pa tūdi mamu to zapoved od Boga, da ki ljūbi Boga, more tūdi svojega bližnjega ljubiti.*“ (I. Jan. 4.—20 21.) Kak Jezus ne meo kam si glave nagnoti, kak je povedao svojim vučenikom v navuk te, kda je ptica mela gnezdo, lisica pa ljūknjo, naj kemveč ostane za sirote, ravno tak je delao sv. Frančišek. Vse, ka je meo, je dao sirotam, med te se je računao, ž njimi se je družo, med temi ga je najšeo papa Innocent III. kda je do bo opomin od Boga, ka ga poišče, ar je te tisti, ki bo podirajočo lateransko cerkev, to je cerkveno življenje popravo; prosto se je noso, v zakrpanoj halji je hodo, dosta se posto samo zato, da bi sirote kem več mogle dobiti.

I naša dužnost je, da pomagamo sirotam keliko li moremo. Če ne moremo z darom, pomagajmo z lepov rečjov i z molitevjav. Vsakoga hišnoga oče prva dužnost je skrbeti za svojih preživljenje, a poleg teh pa more skrbeti tudi za božo deco, za sirote, da do te mogle človeka dostojno živeti. Plača za vsmiljenost je pa po Jezušovom obečanju: vsmiljenost. *Blaženi smiljeni, ar oni bodo vsmiljenje dobili.* (Mat. 5—7.) O kak velika reč je zato ljübezen do sirot, neba se küpi po njej za zemljo.

Zborüvanje.

Zborüvanje se je vršilo pri cerkvi. Odpro je je predsednik odbora za zidanje sirotišnice, pozdravo je vse navzoče, predvsem pa preč. g. Jerič Ivana, provizora z D. Lendave i sad najlepšega dreva Slovenske Krajine, ljübezen vsmiljenih src do sirot. Zatem je dao poročilo kak ide naprej nabiranje i omeno posebno tiste düše, ki se celo v dalnjih krajih brez prošnje skrbijo za naše sirote, kak preč. g. Knaus Eduard v Iloki, Čontola Matjaš v Grobljah, Šolske sestre v Golniki, gospodičina Baumgartner Katarina v Celji, g. Medvešček Alojz v Maribori, ki so z našimi domačih gorečnimi nabiratelji vküp spravili šumo od približno z 80000 din. od lani mao. Sledilo je potem poročilo preč. g. Meško Jožefa tajnika i blagajnika Cigan Jožefa. Prvi je našteo, keliko pisem je rešo odbor od zadnjega kongresa i se je tožo, da širši odbor ne dela, da nega ljüdi ki bi po drugih farah pobirali i se brigali za sirote. Blagajnik je pa poročo, kelko se je nabralo i ka smo dobili po herbiji pok. Hozjan Jožefa iz Trnja.

Govor preč. g. Jerič Ivana

je sledio zatem. V lepom, genljivom, od srca izvirajočem govori so g. provizor razložili kakšo skrb nosijo za sirote drugi kraji v našoj banovini, posebno keliko je zavodov, hiš za te je v bivšoj ljubljanskoj i mariborskoj oblasti. So dognali, ka nega tü skoro fare, kde ne bi bila kakša hiša postavljena za občinske sirote. A pri nas v Slovenskoj Krajini ne ga med stojezer prebivalci niedne hiše, kam bi se mogla zapüščena sirota potegnoti, štera je pa včasi tak ostavljena, tak zavržena, ka če bi kamen meo srce, ni se bridko razjokao nad njov. Povedali so tudi veliko dužnost skrbi za sirote. Kda Bog človeka svori, njemi naloži kak najvejšo dužnost, da si ohrani življenje. To najvejšo dužnost more vsaki človek verno spuniti. Če je pa sam ne more, njemi jo more pomagati brat spunjavati, njemi moremo pomagati mi, ki smo njemi po Kristuši pravi bratje, ki nika nesmo več pred Bogom kak on. Država je toti dužna skrbeti za te nesrečne svoje podanike. ali v takšoj meri ne skrbi kak bi mogla; na pomoč njej skoči v najvešoj meri Kristušova ljübezen do sirot, ki jo deli sv. Maticerkev. Toj se vprežimo vsi v službo.

Na konci svojega govora pohvalijo Črensovce, kde se je ta velika boža miseo rodila z D. om sirot i prosijo vse navzoče i nenavzoče potom teh, naj vsaki po svojih močeh kda je že včino, ka more doma v svojoj fari, tudi pomaga sirotam; naj darüje, da se kemprvle postavi gor dom za sirote. Omenili so še, da čeravno se more v Lendavi cerkev zidati i čeravno morejo lendavski farniki v prvoj vrsti cerkev zidati, vendar ka bodo mogoči, bodo tudi ti pomagali, ka kemhitrej pridemo do zaželenoga cila, do doma sirot.

Po lepom govori, šteri je izzazvao veliko genjenost i skuze, je Kocet Albina, mladenka iz Črensovec, deklamirala „sunčno pesem sv. Frančiška“.

Važen sklep.

Prišo je red na agitacije. Predsednik odbora je razložo, ka je agitacija predga, sejatev, ozavanje. Če ščemo znati, ka je Dom sv. Frančiška, moremo na vse kraje gučati od njega; če ščemo, ka bi se gučalo od njega, dajmo ga ozvati; ozove se pa po agitaciji, če mo pri vsakoj priliki širili smiseo za njega; sada nikdar nega, če se seme ne poseja, Ravnotak ne bo sada na našem deli, če ne bomo sejali. Seja se po agitaciji, po gorečem nabiranji. Dober Bog, ki je oča sirot, pa bo dao svojega blagoslova sunce i roso na to novo setvico, ka kem hitrej doraste. Dorasla naj bi v petih letih.

V petih letih naj se postavi Dom.

Vsi so ednoglasno sprejeli predlog predsednika, ka se hiša za sirote „Dom sv. Frančiška“ more v petih letah, to je l. 1934. gorpostaviti. Pet let de se pobiralo i to štirikrat na leto: k Božiči, Vüzmi, k Srci Jezušovomi i k godi sv. Frančiška.

I. Nabirali se bodo črepi i kamni, to je 650 din. Hiša, štera da en črep ali kamen, ne dužna nikaj več dati i nabirateo več nesme k njej. Plača se pa črep ali kamen, kak što šče, ali ednok ali na večkrat. V petih letaj pride na frtao leta 32 din. 50 par, letno 130 din. Kamen dajo, ki prek mej države dobro služijo, črep pa domači bogati ljudje.

II. Oseba, štera da sto dinarov, ne dužna več dati i jo nabiratelje več ne smejo prositi. Na frtao leta njej pride pet dinarov, na leto dvajseti, v petih letaj. Sto din. da vsaki odrašeni, ki ma srednjo vrednost i zaslůžek.

III. Sirote, deca, dajo dvajseti dinarov, na frtao leta en dinar, na leto štiri dinare v petih letaj. Sirote i dete, ki je dalo 20 din., se več ne sme prositi. Vsaki pa z dobre volje sme dati, ki je že svoje spuno.

Te važen sklep se more zdaj v življenje vpelati. Zato se prosijo vse dobre dűše, da to malo žrtv doprinesejo Jezuši na diko, sirotam na pomoč, sebi pa na dűšno zveličanje.

Godba i pesmarski zbor

sta med posameznimi točkami izvajala lepe viže Marijine, sv. Frančiška i drűge. Njeva sta tűdi završila kongres, ki bo ostao vsem v lepom spomini. Mi pa samo teliko želemo i prosimo po sv. Frančiški od Boga, naj obistini te važen sklep: za pet let naj se vsi vidimo v Domi sv. Frančiška.

Keliko poganov pride na ednoga misijonara? Če bi korakali vsi pogani (brez mohamedancov, brez židovov, brez protestantov i pravoslavlnih) mimo tebe i to v vsakšoj sekundi, po eden četverostop, bi mogli korakati den i noč nekeliko več kak 6 let, da bi vsi mimo tebe prišli. Če bi tűdi v četverostopi korakali vsi misijonari z brati laiki i misijonskimi sestrami, bi potrebűvali vsi samo 3 vűre. Ali bi mogeo pri tom žalostnom sprevodi ostati hladen za te siromake i brez reči za misijonare? Ka hasni krv presv. Srca? Moli i darűj za misijone.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike, žive ino pokojne se služi vsaki teden edna sveta meša že od listimao kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila, dokeč se ne bo nadaljüvala v dozidanom Domi za stalno.

Diplomo so si zaslüžili: Hozjan Ivan z Trnja; Žalig Ana siromaška dekla z Hotize; darüvala sta vsaki 100 din. za sirote.

Med veseljom so mislili na sirote v Črensovcih na gostüvanji pri Ritlop Janoši i njim poklonili 25 din.

Zahvalnost. Prši Mariji je Bog občüvao stvar, zato je darüvala 20 din. na Dom. Bog je spuno njeno želö, ona pa njemi dano obljübo. — Si ti že spuno Bogi dano reč? Ne odlašaj ž njov!

V sreči mislila na sirote. Pri dobroj odaji živine sta poklonila sirotam N. z Žižkov 25, Ivko Ana z Sr. Bistrice pa 30 din.

Romarje za sirote. Trojički romarje od Sv. Sebaštjana so poslali 100 din. na Dom.

Novi črep. Pokojna Zavec Marija iz Gornje Bistrice je kúpila eden črep; herbaš njene vrednosti, Raj Jožef iz G. Bistrice ga je plačao v zneski 650 din.

Gorečnost na senji. Žižek Kata z Žižkov, Plej Jožef i Kata z Črensovec so nabrali v Črensovcih na senji 289.40 din. O keliko senj mamo, pa se nišče ne zmisli na sirote!

Stanovitna ljübezen do sirot. Gospod Vekoslav Medvešček, žel. uradnik v Maribori ne samo, ka so poslali svojo obečano rato za črep, nego so še nabrali med uradništvom železniške delavnice v Maribori 544 din. O če bi meli bar petdeset takših gorečih nabirateljov, kak hitro bi se raztegnola streha nad glavo sirot!

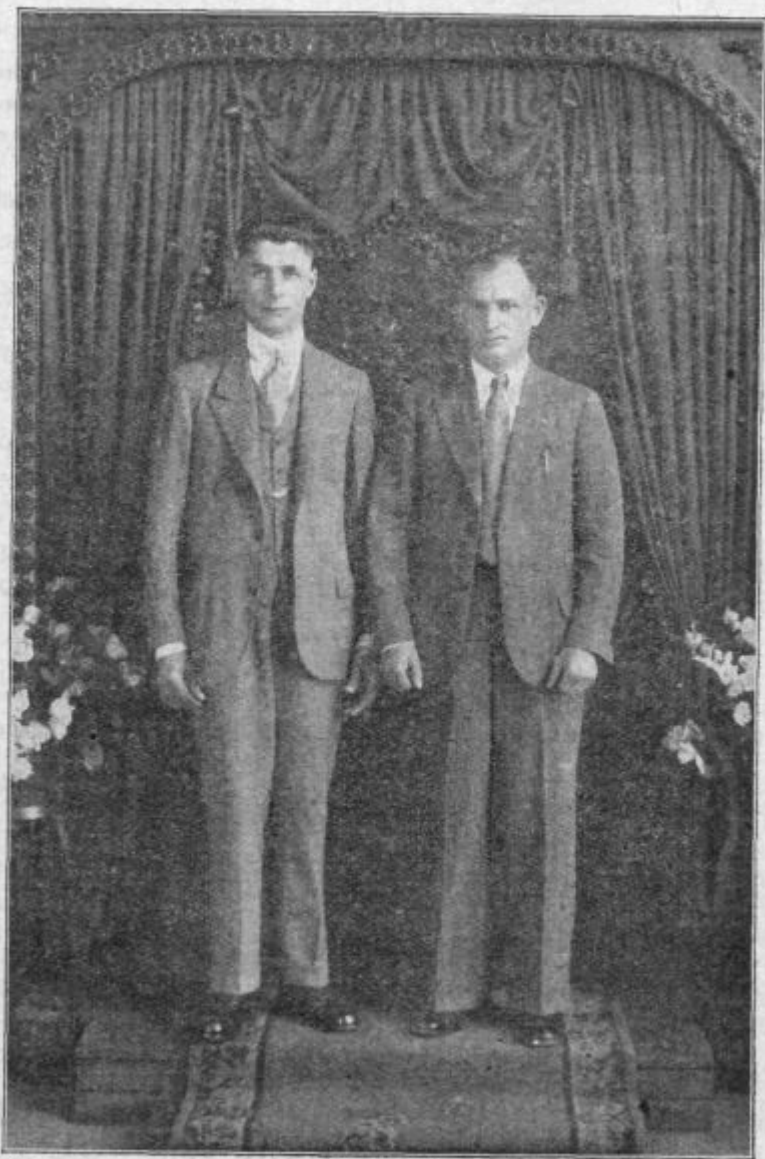
Krumpli z zrnjov se pobirajo. Naši goreči nabiratelje i nabirateljice po vesnicaj z gorečnostjov pobirajo krumle i zrnje, ka njim smiljeno srce prevüpa darüvati za sirote. Kda bodo z nabiranjem gotovi, bomo objavili, keliko se je nabralo.

Vsem darovnikom se za vsaki najmenši dar iz srca zahvaljüje v imeni sirot — ODBOR.

Prošnja do širitelov M. Lista, tretjerednikov i vseh vsmiljenih src.

Okt. 6. na kongresi tretjeredniškom v Črensovcih se je soglasno sklenolo, da se za pet let, to je leta 1934. more „Dom sv. Frančiška“ za sirote gorpostaviti. V teh petih letaj de se pobiralo i se teliko mora vküp spraviti, ka de zidava mogoča. *Petstojezer dinarov gotovčine i poleg toga ves materijal moremo tečas vküp spraviti.*

Što de pa nabirao? Na to pitanje moremo dati najprle odgovor i ravno zato se na vas obračamo dragi širitelje, tretjeredniki i vsi vsmiljeni darovniki. Vas prosimo, prevzemite to teško delo.

Naš goreči širiteo v Chicagi, Denša Ivan, na desnici, z svojim vrlim pomočnikom, Horvat Števanom na leyci.

Širitelje M. Lista, tretjeredniki i vsmiljeni ljudje, v božem imeni vas prosimo, prevzemite nabiranje za sirote. Vi mate že dosta dobrih del zapisanih pri dobrom Bogu! Dopunite pred svojov smrtjov svoje zaslužnje z tem, ka pomorete sirotam Slovenske Krajine postaviti streho, kde bodo molite za vas i vse darovnike, ka nam dober Jezuš vsmiljeni bo. Zgučite si v vsakoj fari i vsakoj vesi, šteri bi šteli te trüd na sebe vzeti i se javite pri podpisanom predsedniku odbora, ka vam te dopošljemo potrebne pole.

Javite se vsi meseca novembra, ka verne düse v očiščelišči vaše i vseh darovnikov vsmiljenje potolaži i je reši iz trpečega ognja. Javite se včas. Nabiranje pa začnite tüdi že te mesec. Ka se pa zdaj ne opravi, je čas opraviti vsako leto okoli božiča, vüzma, goda Srca Jezušovoga i sv. Franičiška. Lepo prosim odgovor kem prle

KLEKL JOŽEF, vp. pleb.

predsednik odbora za zidanje sirotišnice
„Doma sv. Franičiška v Črensovcih“.

Začetek 25. letnice Marijinoga Lista. Slavnost širitelska.

25 letna širitelica, Kühar Marija iz Veržeja (prle bila v Bratonicih, pred par meseci prišla v Veržej) je eto pisala:

„Pošiljam vam najiskrenejše pozdrave, ar osebo nemorem priti med vas. Prav iz srca pozdravljam vse širitele i širitelice sküpnoga delovanja v teh dugih 25 letaj, štera so tak friško pretekla. Zmožna Gospa, Marija Kralica naj vužge v vseh ogenj gorečnosti, da bodo ž njim ešče bole vrelo delati za božo čast i širili med ljudmi dober tisk. Sveti Düh naj vas podpira! Širimo bože i Marijino kraljestvo na zemlji! 25 let sem z božov pomočjov po svojoj mogočnosti slabo sodelüvala med vami, a zdaj sem vas mogla zapüstiti. Odpüstite mi vso zamüdo, ka sem naredila! Z Bogom i Marijov drago širitelstvo! Molite za naše sküpne zadeve!“

Prečastiti gospod Vogrinčič Franc, salezijanski dühovnik, koga rojstna hiša že 25 let širi na Cankövi M. List, nam je poslaö iz Šaština (Čehoslovaška) sledeči pozdrav: „Nemrem si kaj, ka bi Vam ne napisao par rend na te naš veliki svetek. 25 let glasi naš lübi „Marijin list“ našemi narodü vero i ešče posebno lübezen do Marije i Srca Jezušovoga. Tüdi jaz se mam tomü listü zahvaliti za svoje poznanje k dühovniškomü i redovniškomü stani. Čütim, da bi mogo tüdi jaz veö delati za te list, a z drüge strani sem pa miren, delao sem malo i to ka sem mogo, veö sem ne mogo. Vüпам se pa, da se povrnem skoro bliže k našemi kraji i te, če bo tak boža vola, ščem veö delati. Posebno te dni, kda vi tam začnete jubilej, se bom ešče posebno spominao z Vas i vseh vaših pomočnikov pri tom listü v mojih molitvah i posebno pri presv. daritvi. Bog Vam daj ešče vnogo moči i milosti, da bi mogli obslüžavati 50 letni jubilej lista. Bog živi i ohranjaj naš list, „Marijin List“ i daj njemi vnogo uspeha! 14. jula z vami v dühi, posebno v molitvah!“

Kerec Štefan župan v Prosečkojvesi i naš širitel nam piše, da se je nezmerno veselilo tomi dnevi, a Bog žrtev žele od njega, ne more se vdeležiti naše slavnosti, ar more iti na operacijo v bolnišnico. Pozdravlja vse širitele i širitelice M. Lista, kak svoje tovariše i tovarišice, ki so vredniki pomagali 25 let širiti Nevtepane Device Marije čast med vernim slovenskim ljudstvom. — Püvar Jožef, širiteo z Sodišinec nam piše: „Žalibog, ne morem se slavnosti vdeležiti, ar sem ne pri pravom zdravji. Zato prosim od g. Boga obilno blagoslova na vse, šteri se bodo slavnosti vdeležili, med šterimi bodem v dühi tüdi jaz.“.

Opravičüje se tüdi Titan Franc iz Kroga, da zavolo službe nese je mogo vdeležiti sküpnje širitelske slavnosti.

Proti večeri, kda je že sunce slovo jemalo od zemlje i se spravljalo počivat, so vzeli slovo tüdi širitelje M. Lista, slovo od vrednika i eden od ovoga i se povrnoli domo naklajeni z Marijinov podobov v remaj, štero njim je poklonilo vredništvo M. Lista. Podoba nosi napis: „*Za ver- no širjenje Marijinoga Lista ob 25 letnici.*“

Glas večernoga zvona je zaspevao Zdravo Marijo. Veselo so se odkrili i prekrižali potniki, romarje Črensovski: širitelje M. Lista i zmolili v zahvalo za lepi svoj slavnostni den vročo molitev nebeskoj kraljici z obljübov:

Marija, za tebe sem se trüdio dozdam, za tebe se bom trüdio ešče bole odsehmao. Blagoslovi moje trüde!

Tak naj bo! Marija nas naj blagoslovi v vseh naših trüdaj, ki jih bomo mäli za njeno čast i nam je v nebi naj plača!

Bodi popolen.

IX.

Vnogi, šteri so se posvetili düšnomi življenji, mislijo, ka so zadosta včinoli, če se čuvajo, ka ne razžalijo Boga. Pa itak kelko črvov ostane pri vsem tom, šteri razjedajo naše jakosti! Predvsem so tej črvi samoljubje, povišanje samoga sebe, slabe misli o bližnjem in pomanjkanje ljubezni do bižnjega. Istina je, ka mi pri vsem tom spunjavlemo svoje dužnosti, kak Bog žele od nas. (Sveta Terezija.)

Takši črv, kak smo povedali, je bio vzrok, ka je pobožni Palafoks gli taki po svojoj spreobrnitvi v jakosti popüsto. Če sam naime ponizen, si je pravo, ali smem samoga sebe držati za poniznoga? I če sam želo, ka bodem dober, ali smem vervati, ka sam dober? Takše prevzete misli so bile vzrok, ka me je boža Dobrota kaštigala, tak ka sam sprevido, ka sam ne dober nego slab, mlačen, prevzet, počüten i ka sam sprijete milošče odvrgeo.

V življenji očakov čtemo sledečo dogodbo: V ednom samostani sta živela dva očaka, šteriva sta mela posebno miloščo, ka sta eden na drugom spoznala znak, kda je šteri v božoj milošči. Zgodilo se je ednok, ka je nekšega petka rano eden očak zapüsto svojo sobo in je zapazo na hodniki samostanskoga brata, šteri je proti samostanskim pravilom jo. Kda se je na to te očak povrno v svojo sobo, je njegov prijateo; na njem na vido več toga znaka bože milošče. Pitao ga je, ka je včino, te se je

pa nikaj takšega nej mogoče spomliti, ka bi bilo vzrok, ka prijateo ne vidi več na njem znak bože milošče. Na konci se je spomlo, ka je v svojem srci obsodo tistoga samostanskoga brata i njemi je vse pripovedavao. Oba očaka sta se po tom sküpnno dva tjedna postila i nato se je zgübleni znak bože milošče povrno.

Molitev: O moj Bog, kelko črvov šče razjeda mojo düšo! Kelko povišavlem samoga sebe i kelko zaničavam drüge! Zavolo poniznosti Tvojega Sina Te prosim, daj mi miloščo poniznosti, ka se bom držao vsikdar za to, ka sam : za nevrednoga hlapca. (Luk. 17, 10.)

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

IX.

Srce Jezušovo.

„Povej svojoj prednici, naj v to srce položi vsa opravila tvojih sester, še njihov početek : vsa ta jaz vložim kak v edno banko i je tū dobro shranim.“ Vredno je, naj se spomenomo z tistoga maloga pripetlaja, ki se je dogodo, kda je svoje prikazni tišti večer pripovedavala; pretrgala je najmre svoje pripovedavanje i je pitala : „Mači, ka je to „banka?“ To je pitala v detečoj nespametnosti. Zatem je nadaljüvala prikazen : „Potrebno je da se vaša srca po poniznosti i zatajüvanjom samoga sebe združijo z mojim Srcom . . . O hčerka moja, če biti znala, kak trpi moje srce zavolo nezahvalnosti tolikih src! . . . Združite svoje trpljenje z trpljenjom mojega najsvetejšega Srca!“

Jezušovo Srce posebno tistim düšam ponüja svoje kinče, štere morejo drüge voditi, kak so magistre novink ali prednice : „Veliko delo ljübezni včiniš, če mojo najsvetejšo krv darüješ za vse magistre novink vu redi.“ „Povej svojoj vüчителjici, naj pride i naj si düšo napuni z tov vretinov; te bo vütro puno srce mela, ka more na vas vlejati milošče. Od nje zavisí, da vüžge v düšah ogenj svete ljübezni, ar gostokrat guči od trpljenja mojega srca. Vsaki dobi miloščo, da more zarazmeti mojega Srca želo. Z prizadevanjom i sodelavanjom vse düše pridejo do toga na smrtno vöro.“ „Hči moja, tvoji naprejpostavljeni so kak z založniki mojega Srca, potrebno je zato, da morem v njihove düše davati toliko milošče i trpljenja, keliko le ščem. Povej svojoj materi, naj pride k tem stüdencom, to je k najsvetejšemi Srci i ranam, i naj zajimlje ž njih za tvoje sestre. Moje Srce more poglednoti i vse na nje nehati ne da bi kaj dala na človeče poglede“. — (Dale).

Dika Marijina.

Spisao: Sv. ALFONZ LIGURIO.

1430. leta je v nekšem varaši na Angleškem živo plemeniti mladénc po imeni Ernest. Že v mladosti je te mladénc porazdelo svoje imanje med sirmake in je vstopo v eden samostan. Njegovi predniki v samostani so ga jako cenili, posebno pa zavolo njegove velke gorečnosti do presvete Device Marije. Ne dugo po tom je tisti varaš obiskala jako nevarna bolezen, kuga, i so ljüdje prosili v samostani za priprošnje Nato zapove samostanski opat Ernesti, ka poklekné pred Marijin oltar i ga ne zapüsti prle, dokeč njemi Marija ne razodane,

ka trbe včiniti, ka se nesreča odvrne od varaša. Pobožen mladénc je ostao tri dni pred oltarom i je sledi dobo od Marije odgovor, v šterom odgovori je Marija prepisala ništerne molitvice. To se je zgodilo i kuga je prestanola. Med tem se je dogodilo, ka je te mladenc v svojoj gorečnosti do Marije popüsto. Hüdobni düh ga je sküšavao, posebno v svetoj čistosti i njemi vsiljavao misli, ka bi zapüsto samostan. Nesrečni mladenc je že skleno, ka odide s samostana. Kda pa je šo mimo edne Marijine podobe, je začüo reči: Moj Sin, zakaj me ščeš zapüstiti? Spokorno je na to poklekno i pravo: Ti vidiš, moja Kraljica, ka se nemrem Tebi pro-

tistavlati, ali zakaj mi ne pomagaš? Mati Boža njemi je odgovorila: Zakaj si me ne zvao na pomoć? Če bi se preporačao meni, ne bi tak daleč prišeo. Od zdaj se mi moraš vsikdar preporačati i ne smeš nikdar dvojiti nad mojov pomoćjov. Mladenec se je na to vrno v svojo sobo nazaj. Malo na to so ga na novo prevzele moćne skušnjave i mladenec je na novo pozabo na Marijino priprošnje. Tak se je sledi vdao skušnjavam i zapušto samostan pa začno jako brezbožno življenje. Z ednoga greha je spadno v drugoga i je postao celo morilec. Prevzeo je edno krćmo, kde je po noći potnike morio i jih oropao. Ednok je vmoro tak nekšega sorodnika predstojnika tistoga kraja, pa ga je te predstojnik obtožo. Med tem časom je prišeo v njegovo krćmo nekši mladi plemenitaš. Tudi toga je šteo vmoriti i oropati i se je po noći s tem nakanenjom napoto v njegovo sobo. Nad vse pa se je začudivao, kda je na posteli namesto plemenitaša zagledno na vse okrvavljeno raspelo, štero njemi je govorilo: Ali ti je ne zadosta, nesrećnik, ka sam samo ednok za tebe mro? Glej, jaz sam pripravljeni, potegni svoj meć i me na novo vmori. Nesrećen mladenec je začno nato jokati i je pravo: Tü sam, Gospod, i kda si mi skazio telko smilenje, se šćem spreobrniti k tebi. Na mesti je zapušto krćmo z nakanenjom, ka odide v samostan delat pokoro. Na poti pa so ga zgrabili i pelali pred sodnike, kde je pripoznao vse svoje hüdobije i bio obsojeni na smrt, tak ka je niti ne meo časa, ka bi se spovedao. Priporočao se je Mariji i Marija je dosegnola, ka je ne mro, nego njemi je zapovedala, ka se naj povrne v samostan i naj dela pokoro. Zeđnim njemi je nazvestila, ka kda bo opazo v njenoj roki edno pismo, se naj pripravi na smrt. Mladenec se je resan vrno v samostan, povedao vse opati i delao pokoro. Po većih letaj je zapazo v Marijinih rokah pismo, v šterom njemi je Marija nazvestila, ka njemi je odpušćeno. Na to se je pripravljao na smrt i je mro svetniške smrti.

Ti naše življenje, naša sladkost.

Marija je naše življenje, ar dosegne odpušćenje naši grehov.

Sveta Cerkev žele, ka Marijo zovemo za svoje življenje. Če šćemo to želenje Cerkve dobro zarazmiti, moramo premisliti, ka boža milost ravnotak poživi dušo, kak duša poživi naše telo. Istina je, ka dušo brez bože milošće lahko zovemo živo, ali takša duša brez milošće bože je v istini itak mrtva. Lepo je to bilo nazvešćeno tistomi pušpeki v Razodetji: „Ime maš ka živiš, pa si mrtev.“ (Raz. III. 1.) Če pa Marija s svojim posredüvanjom spravi nazaj milost grešnikom, je s tem na novo poživi. Zato sveta Cerkev nanaša na Marijo reći iz svetoga Pisma: „Šteri se rano k meni obrnejo, me bodo najšli.“ (Preg. 8.) Tisti, šteri se vgojđno rano, to se pravi kak najprle obrnejo k meni, me bodo najšli, ali z drugimi rećmi, tisti bodo najšli milost. Po vsem tom je vseedno, če se obrnemog Mariji ali pa zadobimo milošće. Zato nam ona sama pravi nadele: „Što mene najde, najde življenje in si pripravlja zveličanje od Gospoda.“ Čüjte vsi, šteri si želete bože kralstvo, pravi sveti Bonaventura: Dajte čast in diko Mariji i najšli bote življenje in vaše zveličanje. Sv. Bernardin Sienski pravi, ka je Bog zato ne vnićo človeći rod po prvom grehi, ar je že v tistom hipi posebno lübo Marijo i ar je njeno rojstvo naprej sprevido. Sveti Bernardin je poleg toga vsikdar bio stalen, ka je Bog vse milosti, štere je dao v starom zakoni grešnikom skazüvao samo s pogledom na preblaženo Devico. (S. Bern. de S. t. 1. s. 61. c. 8.) (Dale).

Blaženi Ivan Bosko - v bogoslovji.

Bogoslovec.

Ivan je končao gimnazijske šole z jako dobrim uspehom. Leta 1835. je napravio izpit iz govornišva. Tak so njemu se oprle dveri v semenišče. Eden čas je malo premišljavao, eli bi stopo v frančiškanski red ali bi pa postao svetni duhovnik. Tanač pobožnoga duhovnika Cafasso, ki je zdaj že blaženi, i edne čudne senje so Ivana spravile v semenišče. Tū je Ivan včasi najšeo dobroga prijatela po imeni Alojzija Comolo. Odzdaj sta eden drugoga spodbūjala k svetomi življenji, štero bi pa naj ostalo skrito pred drugimi. Živela sta v velkom prijateljstvu i zato sta eden ovomi oblūbila, ka tisti, šteri bi prije vmro, se bo prikazao drugomi, da njemu pove, kak je ž njim. Nej dugo potom je Comolo zbetežao i v kratkom vmro. Ivan je čakaio, ali bo prišeo prijateo povedat, kak je ž njim. I resan je prišeo prvo noč po pokopi i je Ivani povedao, ka je rešen. Tūdi drugi tovariši i tūdi profesorji so Ivana jako poštuvali i radi meli. Tak se je Ivan jako skrbno pripravlao na duhovniški stan. Včio se je jako dobro, zato je tūdi tovarišom pomagao. Ob svetešnjih dnevaj je zbirao dečkece i je včio kršćanski navuk. Že kak bogoslovec je večkrat predgao. Nazadnje je prišeo za njege duga leta zaželeni den, gda je postao duhovnik, najmre 5. junija 1841.

Duhovnik.

Svojo prvo sv. mešo je naš novomešnik opravo na tihoma v Torini v cerkvi svetoga Ferenca Asiškoga. Sam je želo biti z Bogom, da bi bolje zbrano molo, da bi se Bogi zahvalo za prevelko milost i da bi si od Boga sprosio milosti potrebne za duhovniški stan. Kak novomešnik je med drugimi skleno — trpeti, delati, ponižati se povsodi i vsikdar, gda je to potrebno za zveličanje duš. Ravno na Telovo je meo popevano prvo sv. mešo v domačoj farnoj cerkvi. Gda je tisti den večer z materjov sam ostao, te njemu je mati pravila: „Dragi sin, ti si zdaj duhovnik, zdaj boš vsaki den meo mešo, odzdaj boš bliže pri Ježuši! Nego zapomni si dobro, ka začnoti mešuvati pomeni začnoti trpeti. Ti toga ne boš včasi spoznao, nego sledkar počasi, počasi boš vido, ka ti je tvoja mati istino povedala. Znam, ka boš ti vsaki den za mene molo, naj bom živa ali mrtva — i to mi je zadosta. Odzdaj naprej ti misli samo na zveličanje duš.“

To so bile reči pobožne Ivanove matere. Mladi duhovnik si je dobro zapomno reči svoje drage matere i oblūbo je, da kak duhovnik bo vsikdar goreče spunjavao svoje dužnosti. Don Bosko se je resan celo svoje življenje držao maternoga navuka i je zato postao sveti duhovnik i apoštol mladine.

Vzgojiteo.

Kak je don Bosko postao vzgojiteo mladine? Kakši začetek je mela Salezijanska družba? — Bilo je l. 1841. na svetek Nevtepene (Brezmadežne) 8. decembra, don Bosko je v šegeštiji svetoga Frančiška se pripravlao na sv. mešo. Naednok začuje kričanje i ropot! Ka se je zgodilo? — Cerkovnik (zvonár) je ednoga dečkeca z meklov preganjao po šegeštiji, potem ga je pa skoz dveri pognao.

Mladomi dühovniki se je dečkec zasmilo, zato je pokarao cerkovnika, zakaj tak grdo ravna. Nego cerkovnik se je nazaj obregno: „Ka pa Vas to briga!“ — „Briga me, pa šče jako, ar je on moj prijateo“, je odvrno don Bosko. — „Ha ha ha! lepe prijatele mate Vi!“ — „Vsi siromačeki so moji prijateli. Idite včasi, pa ga nazaj priženite!“ — Cerkovnik je resan dečkeca nazaj prignao. Don Bosko je prijazno dečkeca pitao: „Si že bio pri sv. meši?“ — „Nej!“ odgovori dečkec. — „Dobro — pravi Don Bosko — zdaj boš pri sv. meši, potem pa pridi k meni i jaz ti bom povedao nekaj veseloga.“

Po sv. meši je don Bosko dečkeca prjazno k sebi pozvao i ga začno spitavati: — Moj dragi prijateo, odked si doma? — Iz Asti. — So tvoji stariši ešče živi? — Nej, vmrli so že. — Kelko let si ti star? — Šestnajst. — Kaj pa delaš? — Zidarom dvorim. Znaš čteti in pisati? — nikaj ne vem. — Znaš spevati, fūčkati? — Dečkec se je nasmejao, i to je Don Bosko ravno želo, to je bilo znamenje, ka si je pridobo njegovo zavūpanje. — Si že bio pri prvom sv. obhajili? — Nej. Zahajaš k razlagi katekizma? — Ne vūpam. — Zakaj nej? — Ar so moji tovariši mali pa vsi bole znajo kak jaz i zato me je sram. — Pa bi prišeo, če bi te jaz včio katekizem? — Bi prišeo, če me ne bi bili! — Bodi gvišen, ka se te nišče več ne bo dotekno, Ti boš moj prijateo i boš samo z menov meo opraviti. Gda pa naj začneva? — Gda Vi želejte! — Tūdi zdaj? — Lehko tūdi zdaj. — Don Bosko je poklekno i zmolo edno Zdravo Marijo, potem pa začno včiti dečkeca napraviti znamenje svetoga križa i zakaj nas je Bog stvoro. — S tem je Don Bosko začno tisto velko delo, za štero ga je Marija Devica pozvala, s tem je začno rešavati zapūščeno mladino, kazati njoj pot k Bogi, začno je svetešnje oratorije — i vnogi vucje i tigri so se spreminjali v ovce, kak njemi je Bl. Devica pokazala v prvih čudovitih senjaj.

Dve rožici za dūše v očiščelišči.

Očiščelišče ali purgatorium ali vice eno isto pomenijo. Pomenijo mesto, kde se dūše pokojnih čistijo. Od česa je čistijo? Čistijo se od duga, šteroga so v življenji napravile i ne plačale. „Zamazanoga nikaj ne dride v nebesa“, nam pravi boža reč. Zamazek, šteri je na dūši ali dug,

šteroga duša mora plačati, je pa dvoji: zadužek greha i zadužek kaštige. Zadužek smrtnoga greha se odpusti pri spovedi, kde se duša reši pekla; ostane pa še zadužek maloga greha i kaštige, ki se v očiščelišči ali purgatoriumi plačuje. Ne more se duša prle rešiti toga ognja, dokeč ne plača, kak Jezuš pravi v nekoj priliki, do zadnjega filera. To je, tečas more goret i v očiščevalnom ognji, dokeč neje popolnoma zadoščeno božoj pravici.

Vsaki človek, ki vmerje v božoj milošči i neje na tom sveti zadosta trpo za svoje grehe, pride v purgatorium. Ki pa vmerje v smrtnom grehi, pride v pekeo, je trpo kaj za grehe ali ne, ar se kaštiga tečas ne more odpustiti, dokeč greh neje odpuščen. V tom očiščevalnom ognji milijoni i milijoni trpijo. Vsi se nam morejo smiliti i za vse moremo Boga moliti, posebno pa za naše drage, ar nas k vsem veže ljubžen, ki jo Bog zapovedava: „*Ljubi bližnjega kak samoga sebe*“. A med vsemi pa naj najbolje genejo naše srce dvoje trpeče duše. Prve so, štere so najbliže k rešenji, druge pa, štere so najdale.

Duše, štere so najbliže k rešenji, se nam zato morejo smiliti, ar je njihovo trpljenje grozno zavolo toga, ka pred vrati očinskoga doma stojijo, pa ne morejo notri. Oča jih zove, pa nemorejo odpreti; mati žele njihov obraz viditi, pa ne morejo do nje; o kak strašno je stati na prag domače hiše i ne smeti notri! Prek praga so bratje i sestre, one pa ne smejo k njim; prek praga je samo veselje i one ne smejo v nje; prek praga je svetlost večna vužgana i one morejo stati na zvušnejšoj kmici! Se čudivate, če včasi pride štera dušica domo po božem dopuščenji i prosí za molitev živočih! Ne čudivate se, nego molite za nje ka se njim domača hiša, hiša Večnoga Oče kem prle odpre! Rožico vtrgnite te mesec za te duše: rožico zatajüvanja v guči. Od svojega bližnjega nikaj ne bomo gučali slaboga i vseh praznih, nepotrebnihi gučov se bomo skrbno ogibali vsaki den; to je naša rožica te mesec za duše, štere so najbliže k rešenji. Ne pozabite duše vsaki den vtrgnoti i dati dušam to rožico!

Drügo rožico pa vtrgnimo vsaki den za duše, šterih se nišče ne spominja, štere so najdale od rešenja. Sirotike! Tema, v šteroj čepijo, se ne da predreti! O da bi ta bila tema naših strašnih noči, od šterih pravimo, ka ni božega štih na vidimo! A njihova tmica je gostejša kak najgostejše platno, kak najtrdnejši zid. Pa poleg teme majo te nesrečne duše tüdi grozno zapuščenost. Okoli njih se pri vsakoj drügoj zglaší angel Gospodov i njim prinaša tolažbo i olajšanje po svetih mešah i molitvah, štere se na zemlji od njihovih za nje opravljajo; za nje nega nikše milošče molitve, ki bi jih hladila, za nje nega ednoga traka posveta, ki bi se njim vužgao z oltara; nega niedne rožice, ki bi se njim po zatajüvanji vtrgnola; na njih nišče ne misli; nemajo ni miloga ne dragoga, ki bi se jih spominao, ki bi samo ednok skleno roke za nje. Uboge duše, *ne so bile smilene na zemlji, zato pa pravičen Bog tak sodi, da ni one ne najdejo smilenja na njej. Ne najdejo smilenja pri svojih bogatih poznancaj i herbašaj, ar so ti čakali samo na njihovo bogastvo za molitev i za sirote pa nemajo srca. Drüghi molitve pa ne more sprejeti dober Bog, ar je pravičen; nesrečne trdokorneže more kaštigati s tem, ka je vrže najglobše i najdalje od nebe i ka ne dopusti, ka bi što bio do njih smileni. Ka pa te more*

pomagati tem dūšam? Če ſto vĉini tisto, ka so one zamūdile na zemlji, ĉe ſto odpre svoje srce za sirote mesto njih. Ta drūga cvetka, ſtero vtrgnemo za najboljše ostavljene dūše bodi zato darovitnost do sirot. Dajmo njim, ka prevūpamo, posebno se ne spozabimo z „Doma sv. Franĉiška“, ka naſe sirote kem prle pridejo pod streho. Ka ſto more, naj da, ali pa naj da pisati te mesec keliko bo v petih letaj darūvao za „Dom sirot“ i to svoje djanje smilenosti, dar i podpis za dar naj darūje za najboljše ostavljene dūše v oĉiſĉeliſĉi.

Drūga roža je : dar za sirote, obeĉanje darū, ali molitev za smiljenost do sirot, ĉe dara dati ſto zavolo siromaſtva ne more. To smiljenost darūjmo za dūše najboljše ostavljene. To njim bo pomagalo. Praviĉni Bog bo vzeo naſ dar za tistoga, ki ga je na zemlji pokojni zamūdo i njemi za mojega vužge svetlost v najvekſoj temi i njemi namoĉi jezik v najvekſoj žeji i ga odene v najvekſoj zimi. Plaĉa naſa pa ka bi naj bila za to dvoje dobro delo! Dve rožici smo vtrgali, dve se tūdi za nas vtrgneta, Bog je najmre neskonĉno praviĉen. Kak smo mi kazali posebno pazko na dobro ime svojega bližnjega i stem pomagali reſiti dūše iz oĉiſĉeliſĉa, ravno tak bo dober Bog nam za plaĉo ohrano poſteno ime za njegovo diko i naſ bo reſo vnoгих mok v purgatoriumi. Za drūgo rožo pa nam da tūdi rožo i to iſto kak je ta, pokloni nam darovitna ſrca v življenji, ki do naſ v nevoli pomagali, na drūgom sveti pa nam poſkrbi vno go pomoĉnikov, ki do kazali smiljenje v oĉiſĉeliſĉi do naſ i naſ hitro reſili trpljenja.

Dobre dūſice, vtrgnite tevi dve rožici za dūše, ſtere so najbliže k reſenji i ſtere so najdalje.

Posveĉivanje cerkve pri sv. Jūrji. Prijazen breſĉek v Rogaĉovĉih je bio 15. septembra svedok velike slovesnosti. Te den so posvetili pre-zviſeni gospod hercegpūſpek Dr. Karlin Andrej novo podignjeno cerkev. Sv. Jūrj je edna od najsiromaſkejſih far v Slovenskoj Krajini, a postavila

si je cerkev, ka njej trbej iskati para. Duga i genliva boža služba posvetitve je jezere vernikov i vnogo duhovščine privabila k sv. Jürji, ki vsi so pod vodstvom mil. g. kanonika Slepec Ivana bili navzoči pri njej i dvorili Prezvišenomi. Duhovščina i zastopniki civilne oblasti gg. glavar i podglavar so bili gostje g. plebanoša, Čarič Jožefa, ki se je na stare dni včakao toga velikoga veselja, ka je dao posvetiti prvo cerkev v Slovenskoj Krajini. V njegovom betegi lepše tolažbe ne bi mogo dobiti, kak da je mogo Bogi te lepi dar pokloniti. Sam je pa pred vsemi priznao, da največ zaslužnja ma pri tom velikanskom deli g. Berden Andrej, kaplan, ki je bio duša vsega zidanja i ki je to celo delo vodo.

Želemo ljubljenim Jürjanskim farnikom, naj v lepoj novoj cerkvi rastejo Bogi na diko i svojem i zveličanji na povekšanje od dneva do dneva vu jakostaj. Jezuš naj se v novoj hrambi kak najbolje počüti med njimi.

Oprosil i smo gospoda kaplana Berdena, naj nam pošljejo popis cele zidave lepe Jürjanske cerkve. Kda ga dobimo, ga v celoti objavimo, naj vidijo siromaški farniki svoje Bogi prijetno delo popisano i se tolažijo, ka njim dober Bog bode vse povrno.

Nova cerkev v Belgradi. Na Čukarici, v predmestji Belgrada, kde stanüjejo delavci, so podignoli misijonarje sv. Vincencija Pavelskoga lepo cerkev i ustanovili faro. Prvi plebanoš so g. Andrej Tumpej. Cerkev je posvečena sv. Cirili i Metodi na čast.

Zapüstila sta nas dva gorečiva duhovnika, častilca Marijiniva : gg. Žalar Alojz, beltinski i Oberžan Karol, cankovski kaplan. Oba sta bila tüdi pomočnika pri širjenji Marijine slave potom M. Lista. Kda se njim za vso ljübezen i naklonjenost prav iz srca zahvalimo, njima želemo, naj se dobro počütita med siromaškimi delavci, kama jiva je dober Jezuš pozvao i naj njihove duše pridobita za duha svete Družine, prve svete delavske družine. Naše drage naročnike pa prosimo, naj se v svojih molitvah večkrat goreče spomenejo z dobriva gospoda.

VSEBINA :

K Materi Mariji	Stran 1	Življenjepis Chambon Marije	
Kongres za sirotišnico „Doma sv. Fračiška“ v Črensovcih	„ 2	Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja	„ 9
Od „Doma sv. Franciška“	„ 5	Dika Marijina	„ 10
Začetek 25. letnice Marijinoga Lista	„ 7	Blaženi Ivan Bosko — v bogoslovji.	„ 12
Bodi popolen.	„ 8	Dve rožici za duše v očiščelišči.	„ 14
		Cerkveni glasi	„ 15